IN MEMORIAM

Nydia Ecury is niet meer

(Aruba, 2 februari 1926 - Curaçao, 2 maart 2012)

Door Giselle Ecury

Twee uur geleden belde mijn neef Alexander Isings mij op om me te laten weten dat zijn moeder, Nydia Ecury, vanochtend is overleden.

Een legendarische vrouw, een bijzonder mens, een geweldige lerares Engels en Papiaments, schrijfster van kinderboeken, van bijzondere poëzie, een perfecte performer.

Een vrouw die al ruimschoots een vijftiger was en op een dag zei: ,,Ik ga een onewomanshow doen." En ze deed het. Ze trok er volle zalen mee. Ze kreeg er heel veel lachers door op haar hand en echt erg veel mensen spreken me er nog altijd op aan. Bij de herinnering aan haar grappen alleen al schieten de tranen hen in de ogen. Als je beelden van die show ziet, begrijp je direct waarom. Alles klopt, qua kleding en timing, mimiek, en types die ze uitbeeldt. Zelfs als je de taal niet verstaat, is het geestig.

Een vrouw die zich redde in een mannenmaatschappij. Ze voedde twee kinderen op en kon dit eenoudergezin goed onderhouden, bakte bolo, vierde verjaardagen, leerde hen waar het in dit leven om draait. Haar huis stond open voor iedereen die het aandeed.

Deze bijzondere vrouw was vooral ook: mijn tante. Zij was het die me op mijn 18e vijf dagen van Aruba haalde, waar ik voor het eerst sinds twaalf jaar logeerde, omdat ze vond, dat ik ook Curaçao moest leren kennen. Wat ze misschien wel bedoelde, was, dat ik háár moest leren kennen, plus haar zoon en dochter, mijn neef en nichtje, mijn familie op dat eiland waar zij zoveel van hield en waar ze zo thuis was.

Zij nam me vele jaren later mee naar het huis waar in 1911 mijn vader geboren werd: het huidige Museum Kurá Hulanda. Ik zal nooit vergeten hoe ze de werkzame bouwvakkers daar voorzag van grappen en een privé-onewomanshow.

Hoe ze altijd wel voor iedereen die ze op straat zag, veelal gewoon vreemden, iets aardigs zei: ,,Wat zie je er vandaag mooi uit, wat zit je haar leuk, ach, wat staat die jurk je leuk!" En zonder dat ze het wist, dacht ik dan aan mijn vader, die dat ook altijd deed.

Optreden van Giselle Ecury op de porch bij haar tante Nydia Ecury, Aruba, 2005.

Bij haar logeerde ik zeer regelmatig en daar verheugde ze zich op. Ze belde me dan om me te laten weten, dat ze een aantal keer moest optreden en daar was elke keer wel een bezoek aan de gouverneur bij. Dan drong ze erop aan, dat ik vooral nette kleren meenam. Stond ik - zelf inmiddels een jaar of 40 - dan vóór haar op zo'n bewuste avond, bekeek ze me, om vervolgens mijn doorgaans keurig nette outfit vrijwel direct af keuren.

,,Ga je zó naar de gouverneur? Met open schoenen? Met blote schouders? Dat kan niet. Zó kun je niet mee!" In discussie ging ik niet. Ik leende een paar nette hakken en een omslagdoek van haar en zo maakte ik haar gelukkig.

Op een dag stribbelde ik toch vrolijk een beetje tegen. 'Tante Generaal' noemde ik haar. Misschien was ik de enige, die zoiets ongestraft kon zeggen, die haar zó durfde te noemen. Ze gooide haar hoofd in de nek en lachte er hartelijk om. Het werd een eretitel. Het was bekend, dat zij vanaf dat moment mijn Tanta Generaal was, mijn dushi tanta... General!

En werden haar geregel en restricties héél erg, dan keek ik haar aan en noemde ik haar Tanta Generalissimo. Dat ontlokte helemaal een hoop plezier en vooral één uitroep: ,,Ai, Ecury yu!"

Zij organiseerde mijn eerste optreden, toen mijn debuutdichtbundel uit was, bij haar op de porch. Ze was trots en blij, dat nu iemand van de volgende generatie eveneens poëzie schreef, dat 'het werd doorgegeven, zoiets vond ze belangrijk.

Nu is ze er niet meer. Eigenlijk al langere tijd niet, omdat haar doorgaans ijzeren geheugen haar sinds een paar jaar in de steek liet. Een moeilijke tijd - dementie is in het laatste stadium vooral voor de mensen uit de omgeving van de patiënt erg moeilijk. Dat hele proces heb ik met mijn moeder meegemaakt. Het gevoel is dubbel, als de dood daar dan op volgt. Het is voorbij - een opluchting, maar vooral: wat definitief. Want ze is wel die moeder en oma, die vriendin. En voor mij: mijn tante Generaal. Ik heb er alle vertrouwen in, dat zij goed is aangekomen bij allen die haar zijn voorgegaan en die van haar hielden.

Nydia Ecury in 1972.

Nydia Ecury. Alleen haar naam zegt eigenlijk meer, dan alles wat ik hier zomaar, zonder pauzeren, heb opgeschreven.

Bovenstaande is geplaatst door Werkgroep Caraïbische Letteren. Op blog: Caraïbisch uitzicht met als link: http://caraibischeletteren.blogspot.com/2012/03/nydia-ecury-is-niet-meer.html